

KATE FOSTER

FECIOARA

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

Capitolul 1

CHRISTIAN

Închisoarea Tolbooth, Edinburgh

Octombrie 1679

*E*ști condamnată la decapitare. Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău. Să te pregătești în rugăciune.

Cuvintele șerifului răsunară, evlavioase precum clopotele de la St Giles, pe tot drumul de la tribunal spre închisoare. Șase ofițeri mă târăsc prin piață, cu bastoanele pregătite. Sunt un pericol, după spusele lor. Mâinile lor se agață de orice parte a corpului de care pot prinde. Fețele lor se apropie prea mult de mine. Singurele cu care mă mai pot apăra sunt picioarele, lovesc cu ele pe oricine și orice se apropie prea mult de mine.

Mă aflu în centrul atenției, și totuși oarecum detașată, fiind surprinsă de tot ce se petrece. De mirosul acru al unui vânzător ambulant de legume. De penajul roșu al unei pălării. De gândul la lovitura unei săbii.

Spuseseră că judecătorul m-ar putea crede.

Îmbracă-te cu rochia cea albă de dantelă. Îngenunchează și imploră-i să te ierte.

Acum rochia atârnă pe mine, târându-se prin noroi pe drumul de întoarcere, un tunet de zăvoare răsunând în timp ce ușa se închide în urma mea. Ar fi trebuit să o caut pe Johanna prin mulțime. Ar fi trebuit să arunc o ultimă privire la cer.

Sunt târâtă pe scări prin coridoarele împutite, pe lângă felinarele cu lumânări galbene și printre datornici și delincvenți. Au ghicit verdictul după agitația de afară.

Chop-chop! șuieră ei, mimând decapitarea, cu degetele lor murdare și cu ochii bulbucăți.

După ce ofițerii m-au aruncat înapoi în celula de sus și și-au șters sudoarea de pe frunte, pe fețele lor se poate citi: *Ei bine, ești mai vicleană decât pari*. Îmi desfac rochia. Se holbează la mine în timp ce încerc să pun corsetul la loc. În ciuda întunericului, rânjetul lor e viu. Mă lipesc de peretele cel mai îndepărtat de lângă fereastră, umezeala pietrelor pătrunzându-mi în piele.

— Luni vei fi dusă pe platforma din Tolbooth pentru a fi executată cu lama Fecioarei*. Găsește-ți un preot din congregație pentru ultimele tale ore. Ucigașo.

Trei zile. Oare o vor obliga pe mama să privească? O voi mai vedea oare vreodată pe Johanna? Sau voi mai vedea câmpurile unduitoare din Corstorphine, tufișurile care se înalță pe deal, la fel de strălucitoare și temerare după cum mă credeam pe mine că sunt?

Acum a rămas din mine doar inima care bate, fiecare bătaie a ei în pieptul meu marcând minutele până când voi fi doar o șuviță întunecată de păr într-o dantelă pătată de urină, legată și desculță, urlând de groază.

* Formă timpurie a ghilotinei care a fost folosită între secolele XVI și XVIII în Scoția.

Ar fi trebuit să implor mai stăruitor.

Ar fi trebuit să încerc să par mai tulburată de faptul că e mort.

Ofițerii sunt în mare formă acum, ieșind din cameră cu hainele netezite și pălăriile aranjate, în celulă rămânând doar eu și gardianul. El umple spațiul ușii, iar capul aproape că atinge partea de sus. Încheieturile mâinilor lui ating ramele ușii.

— Avocatul tău va aștepta jos, spune el, fără să se miște un centimetru.

— Poți să îl chemi, te rog? spun eu.

Am învățat să-mi păstrez vocea blândă anume pentru acest gardian.

— Și ce primesc în schimb?

Lumina argintie de la fereastra cu gratii îi alunecă pe față. Ochii lui întunecați sclipesc.

— Îi voi spune să-ți plătească cele două monede, ca de obicei, șoptesc eu.

— Oh, dar prețul meu a crescut, spune el. Acum că ai fost condamnată.

Nu-l voi lăsa să mă vadă tresărind la auzul aceluia cuvânt. Rămân nemișcată.

— Atunci spune-i noul preț avocatului meu, spun eu, iar el își încrucișează brațele pe pieptul său mare și dă din cap, savurând fiecare moment al negocierii noastre.

— Așa voi face, spune el. Și ține minte: te poți bucura de tot ce vrei aici. Fă-ți ultimele zile confortabile. Pentru prețul corect.

Zâmbește, trecându-și limba peste buze. E roșu la față de emoția de a fi singur cu o criminală.

— Mulțumesc, spun eu, încercând să par cât de recunoscătoare pot.

El scoate o cheie din lanț și se îndepărtează încet, încuie ușa în urma lui, fluierând cu buzele alea murdare și umede în timp ce pleacă.

Iar eu rămân singură pentru prima oară de la aflarea verdictului.

Fecioara. Se găsea o schiță a ei, într-o broșură din biblioteca noastră de la Roseburn House. *Cele mai monstruoase crime din Scoția*. Dar se afla pe raftul de sus, de pe care îmi era absolut interzis să citesc, așa că o făceam doar când nu era nimeni prin preajmă. *O unealtă de execuție cu un cadru de lemn și o lamă de fier. O mașinărie înfricoșătoare de înălțimea a doi bărbați. Destinată decapitării nobilimii, mecanismul său rapid este considerat a fi mai puțin dureros decât toporul, dar niciuna dintre victimele sale nu a trăit pentru a confirma asta, desigur*. Broșura cuprindea o listă a celor care au îndurat suferința tăișului ei, condamnați pe vecie.

Groaznic. Am împins broșura înapoi pe raft și m-am purtat ciudat tot timpul prânzului, cu Johanna șoptind, „Ce ai mai făcut acum, Christian?”

L-ai ucis cu sânge rece pe Lordul James Forrester.

Pentru că, în cele din urmă, nu a contat ce am spus la proces. Nimeni nu m-a crezut.

Acum vor veni și vor privi cu miile, la eșafodul din cealaltă parte a acestei închisori. Fiecare perucă și fiecare castrolon al cerșetorilor se vor înclina în sus la unison.

Îmi bâzâie urechile. Sunetul acela ascuțit care vine odată cu șocul și care anunță una dintre stările mele de vomă. Nu se poate să fiu bolnavă. *Gardianul* ăla ar putea să mă dezbrace din nou, așa cum a făcut în ziua în care am sosit. Respirația lui fierbinte pe gâtul meu. Pelerina mea bună. Coafura mea. Fusta mea de mătase. *Hainele astea elegante nu îți*

vor fi de niciun folos aici. Am nevoie de aer. Celula miroase ca o odaie. Îmi sprijin fruntea de gratiile reci ale ferestrei, încă răsunându-mi în cap dojenile mamei: „Christian, nu te mai sprijini cu capul de pervaz. O să te prindă soarele. O doamnă nu trebuie să aibă pistrui”.

Și iată-mă. Încă sunt o doamnă. E singurul lucru decent care mi-a mai rămas.

De dedesubt se aude bocănitul hotărât al cizmelor de piele pe lespezile reci de piatră. Prin mica deschizătură din partea de sus a ușii îl văd pe avocatul meu, domnul Dalhousie, cum își scoate pălăria. Are barba neîngrijită, de la felul în care a ciufulit-o și a tras de ea în timp ce se bâlbâia și își mijeia ochii peste notițele sale în sala de judecată. Își pune mâinile pe gratii. Mă apropii de el.

— Nu mai putem face nimic, spune el. Voi vorbi cu preotul închisorii. Se va ruga cu tine.

Vocea îi tremură în timp ce vorbește.

— Domnule Dalhousie, șoptesc eu, apăsându-mi mâinile peste pumnii lui atât de strâns încât încheieturile mi se albesc, bineînțeles că putem face ceva.

— Mă tem că nu, răspunde el. Pledoaria ta nu a fost crezută.

Își alege cuvintele cu grijă. Mă întreb dacă el chiar mă crede, pentru că în spatele frunții lui încruntate a părut să se ascundă întotdeauna o urmă de îndoială.

— Pastorul închisorii a sfătuit și alți condamnați, doamna mea. Prezența lui este liniștitoare.

— Nu vreau să-mi aduci un pastor, spun eu încet, astfel încât domnul Dalhousie să înțeleagă. Mi-am dat seama, prea târziu, că nu este cel mai isteț dintre oameni, în ciuda teancurilor de cărți și hârtii care amenințau să se prăbușească

peste asistenții lui în sala de judecată. Du-te la soțul meu și spune-i că încă îl iubesc, indiferent de ce s-a întâmplat. Și, dacă i-a mai rămas un ultim dram de iubire, atunci, te rog, spune-i să facă un ultim lucru pentru mine. Sau vrea să sufere umilința de a-și vedea soția decapitată public?

Probabil că domnul Dalhousie nu a auzit niciodată o doamnă vorbind așa. Mărul lui Adam i se umflă în timp ce înghite. Îmi închipui că mirosul de excremente care clocoțeste din groapa centrală a închisorii nu-i priște.

— Nu cred că soțul dumneavoastră mai poate face ceva acum, șoptește el. Domnul Nimmo a cheltuit deja o avere pe procesul dumneavoastră, o avere pe care nu avea nicio obligație să o cheltuiască. Iar costul pentru a vă ține aici – bine hrănită și la adăpost de acești criminali: asta a fost o cheltuială destul de mare, doamna mea. Mă tem că e timpul să vă acceptați soarta.

Îi strâng degetele subțiri și îi răspund în șoaptă:

— Spune-i soțului meu că vreau să-i ofer gardianului meu o mită pentru a mă ajuta să evadez.

Domnul Dalhousie nu stă niciodată prea mult. Stă totuși destul de mult, sunt sigură, pentru a putea povesti colegilor săi avocați din taverne detaliile stării mele fragile. Sau să le spună mamei și Johannei: „Rezistă plină de curaj. Firea ei încăpățanată e de folos până la urmă”.

Când sunt din nou singură, simt cum respirația mea revine la ceva aproape de normal. Minte mea îi cere domnului Dalhousie să ajungă la ușa soțului meu cât mai repede cu putință; îl împinge să treacă de negustorii și pălărierii din Luckenbooths și să urce într-o trăsură.

Tot ce pot face acum este să aștept.

Aud cum strada principală devine din ce în ce mai aglomerată: graba obișnuită din după-amiezile târzii, prin rahatul de cai, rahatul de pasări și de oameni, către farmacii și confecționerii de peruci, înainte ca mulțimea să se lase pradă târgului de seară. Barurile cu stridii și cafenelele vor fi pline de bârfe, domnii și confrății de breaslă urmărind cu atenție ziarele: care este scandalul pe ziua de azi? Și se vor înfrupta din rapoartele judecătorești tipărite glorios în cele mai mici detalii.

Doamna Christian Nimmo NEAGĂ că l-a ucis pe lordul James Forrester, cel care i-a fost amant și totodată unchi!

Cine ar fi crezut? Soția negustorului Nimmo. Cu lordul Forrester – rușine să le fie amândurora. Rușine familiei. Este vinovată cu siguranță. Da, chiar în această dimineață, nu ați văzut încăierarea? Acei polițiști păreau să fie mușcați și loviți.

O, Doamne, ai milă de sufletul ei.

Bârfele circulă prin Edinburgh ca niște puștani cu picioare iuți. Încep în cafenelele de la drum. Apoi, zvonurile urcă pe străzile înguste până în dormitoare și ajung până la țară și în marile case boierești. În saloane, pe mesele de table și pe fundul ceștilor de ceai.

Dar bârfa, la fel ca puștani, fură obiecte de valoare în drumul ei. Comori ca adevărul și reputația.

Închid ochii și îmi amintesc cine sunt, pentru că e singurul lucru pe care nu mi-l pot lua. Îmi apăr povestea, răscolind în trecut să-mi amintesc când a început totul. Cred că era o zi de toamnă în Roseburn, acum un an. Abia dacă a trecut ceva timp de atunci.

CALEDONIA BROADSIDE

EDINBURGH, 26 septembrie

PROCESUL VERBAL AL AUDIERII
DOAMNEI CHRISTIAN NIMMO ÎN FAȚA
ȘERIFULUI JOHN MACDONALD

Singurul martor, domnișoara Violet Blyth, camerista victimei, Lordul James Forrester: „Am văzut totul clar ca lumina zilei, domnule. Pentru că am fost chiar acolo, domnule. Totul s-a întâmplat sub sicomorul de la capătul aleii castelului. Ea a fost, domnule.”

(Aici martora arată spre boxa acuzaților, către doamna Nimmo.)

„Nu, nu am băut nimic, domnule, aproape nicio picătură în viața mea și am mâncat doar dulciuri în acea zi. Niște ci-reșe conflate, dacă îmi amintesc bine, domnule.”

„Oh, a strigat, domnule. Le-am spus și ofițerilor, domnule. A trecut sabia direct prin el. O fi ea o doamnă, dar cu siguranță se poate lupta ca un bărbat.”

„Da, poți, doamna mea. Nu are rost să spui că eu l-am ucis. Nimeni nu crede prostiile astea. N-aș ști ce să fac cu o sabie, domnule.”

Domnișoara Rita Fiddes, o cunoștință a domnișoarei Violet Blyth: „Oh, Violet știa foarte bine ce să facă cu sabia unui gentleman, dacă înțelegeți ce vreau să spun, domnule. Era foarte pricepută în aceste chestiuni. O fată foarte pricepută.”

(S-au auzit chicoteli și suspine de la băncile din sala de judecată înainte ca procesul să fie amânat pentru ora patru, deoarece șeriful MacDonald avea un angajament înainte de cina din acea seară).

Capitolul 2

CHRISTIAN

Casa Roseburn, lângă Edinburgh

Octombrie 1678

Se spune că mișcarea menține gândurile curate. În fiecare dimineată, după ce se asigura că ne-am mâncat tot terciul și am băut tot laptele, mama ne trimitea pe Johanna și pe mine să ieșim la aer curat. Făceam înconjurul grădinii, întotdeauna în aceeași direcție. Făceam stânga de la ușa principală, pe lângă gardurile vii. Coboram spre pădure, apoi urcam din nou pe alee. Ne opream să admirăm trandafirii, dar nu le culegeam niciodată florile. *Nu părăsiți curtea. Nu vă apropiați de grăjdari.*

Ne lua în jur de patruzeci și cinci de minute, deși mama o numea ora noastră de mișcare și adesea privea de la fereastră pentru a se asigura că nu ocolim niciun colț al domeniului. Când ne întorceam, insista să se delecteze cu ceea ce observasem, având mai multă grijă să mă întrebe pe mine decât pe Johanna. *Oh, ciorile au fost atât de pretențioase astăzi când s-au adunat la cuiburile lor, spuneam eu, sau, uite, niște castane!* Iar ea își atingea bărbia cu degetele ei în mânuși

parfumate, dădea din cap și spunea: „E uimitor, Christian”, și ne zâmbea înainte de a pleca cu trăsura în una dintre vizitele ei de curtoazie.

Este important să te lași fascinat. Înseamnă că poți inventa o poveste amuzantă din aproape orice. Și asta este crucial, dacă vrei să captezi atenția vreunui domn la o cină și nu te bucuri de avantajul buzelor trandafirii sau al buclilor aurii, ca Johanna.

Iar la mine nu era cazul.

Și de aceea îmi petreceam acea dimineață de toamnă străbătând din nou împrejurimile, nefiind încă logodită. În schimb, așa cum îmi făcusem datoria în ultimele săptămâni, o ajutam pe sora mea mai mică să se pregătească pentru iminenta ei căsătorie, de la pregătirea coroanei de flori pe care o va purta la biserică, până la aranjarea mesei pentru ceaiul de după-amiază în noua ei casă.

— Iar pentru dormitor, niște perdele deschise la culoare sau ceva întunecat, cum ar fi albastru marin? întrebă ea. Oh, e atât de stresant să iei toate aceste decizii!

— Albastru marin pentru dormitor, am răspuns eu, ocrotind o creangă căzută pe alee.

A trebuit să renunțăm la unii dintre îngrijitorii grădinii, când am început să rămânem fără bani.

— O perdea întunecată este mai practică, va împiedica tapetul din cameră să se decoloreze în bătaia soarelui. Și e bună pentru intimitate, desigur.

Nu o invidiam pe sora mea pentru deciziile ei chinuitoare și nu o invidiam nici pentru că s-a căsătorit prima, deși tot orașul Edinburgh vorbea fără îndoială despre asta și despre faptul că frumusețea ei o depășea cu mult pe a mea. În ciuda biletelor de dragoste pline de lirism schimbate între ea